

[Fr. Dalgaard.]

de under Lovarbejdet kommet Røster frem om, at visse Kategorier af disse Folk var Tyskere og egentlig var meget uheldig stillet. Jeg skal ikke have noget at indvende imod, at der for disse to Paragraffers Vedkommende, omfattende disse forskellige Forhold, ogsaa Vagter og Brandfolk, Kontorister o. lign., anlægges en mild Maalestok.

Den anden Begrænsning er selve den aktuelle Strafs Størrelse, sat til 2½ Aar. Under Udvalgsarbejdet vil der antagelig være Anledning til at tale om, om nu netop 2½ Aar er den rigtige Grænse at sætte, og om man ikke skulde nøjes med 2 Aar. Men det er muligt, at det ikke kan lade sig gøre. Selve denne store Gruppe, begrænset med Hensyn til Forbrydelsens Art og Straffens Størrelse, har jeg principielt intet at indvende imod faar Amnesti uden Ansøgning.

Jeg hilser med Tilfredshed, at de Rettigheder, der her er Tale om at tilbagegive, bliver snævert begrænset, nemlig til Rettigheder, der sætter de vedkommende i Stand til at skaffe sig en Næringsvej, til at faa Børgerskab til det ene eller det andet. Man kan stille sig skeptisk over for det Spørgsmaal, om de, der har været med i den Leg og har stillet deres Person til Raadighed for Tyskerne og har hjulpet den tyske Værnemagt med Raad og Daad, skal have Lov til f. Eks. at drive Gæstgiveri, Restaurationsvirksomhed og saa videre, men afgørende er det vel ikke. Derimod er der med Rette i Lovforslaget ikke givet nogen af disse Grupper, der her er Tale om, virkelig anerkendende Rettigheder, Stemmeret til de politiske Forsamlinger, Valgbarhed. Ret til at være Nævning, Domsmand og adskillige andre af den Slags Rettigheder, der forudsætter en vinkelig Tillid fra Medborgernes Side, en Tillid, der ikke er til Stede.

For saa vidt angaar § 1, er jeg i det store og hele i Princippet enig med den højterede Minister, og for saa vidt ogsaa i § 2 og § 3, hvor der er Tale om, at Ministeren i det enkelte Tilfælde kan give en Slags Oprejsning til Folk, der har begaaet andre Forbrydelser efter Straffelovstillægget eller har begaaet Forbrydelser i Forbindelse med Forbrydelser fra den almindelige Straffelov. At der skal være en saadan Dispensationsbeføjelse for Ministeren, er jeg enig i. Det, jeg gerne vil understrege,

er, at denne Dispensationsbeføjelse efter min Mening og efter mit Partis Mening bør benyttes med meget stor Varsomhed. Naar man gaar ud i andre Kategorier af Straffelovstillægget, møder man meget slemme Ting, og hvis en Mand har faaet 2½ Aar — for Strafferammen skal jo ogsaa gælde i Dispensationsstilfældene — for en af de andre Forbrydelser, er det alligevel paa mange Maader virkelig en straffet Person, der her er Tale om, og naar der efter § 3 er Tale om, at saadanne Personer, der har drevet Virksomhed som Sagfører, som Læge, Tandlæge, Jordemoder og saa videre, efter Indstilling af vedkommende Fagminister og efter Samarbejde med Justitsministeriet kan faa disse Rettigheder tilbage, mener jeg, at man skal være meget forsigtig.

De forskellige Stænder i dette Land har jo udelukket Folk, som har været i kriminelt Forhold til Tyskerne under Besættelsen, fra Kollegaskab. Det er noget, der er gaaet langt, langt ud. Jeg ser nok, at den højterede Minister i sin Fremsettelsestale udtaler sig om, at man i det store og hele i Erhvervsorganisationerne og de andre Organisationer har affundet sig med disse Forhold, men det tror jeg man skal tage med nogen Modifikation. Det er aldeles ikke Tilfældet, og jeg ser ogsaa, at der i Lovforslaget staar, at der skal foreligge Indstilling fra vedkommendes Organisation, hvad jeg naturligvis lægger megen Vægt paa. Men med Hensyn til Folk, der staar i vigtige Stillinger — man undtager Præster, Lærere o.s.v.; det vilde jo ogsaa være helt ved Siden af, hvis man skulde røre dem —, kræves det, at der er en kvalificeret Tillid i Befolkningen, og jeg tror, at man, hvis man gaar for langt ad Dispensationsvejen i disse enkelte Tilfælde, let faar en Uro i Befolkningen, som ikke er gavnlig, en Uro, der meget let vil komme alene ved dette Lovforslags Fremsettelse, fordi der i visse Kredse — det kan godt være, at disse Kredse er lidt for følsomme — skabes en Mening om, at nu skal det være glemt alt sammen fra den Tid, og det er jo ikke Meningen. Disse Personer skal, som der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, indtage en tilbageholdende og ikke nogen fremskudt Stilling i Samfundet. De har — det gælder dem alle — svigtet det danske Folks Tillid, og saadan just bæres paa Hænder bag — efter skal de ikke. Jeg vil derfor anbefale,